

MAURICE
LEBLANC

DUTA
JEHLA

ARSENÉ LUPIN

Arsene Lupin: Dutá jehla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Maurice Leblanc

Arsene Lupin: Dutá jehla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAURICE
LEBLANC

DU TA
JEHLA

ARSENE LUPIN

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

Translation © Jiří Žák, 2022

Illustrations © Martin Mrázik, 2022

ISBN tištěné verze 9978-80-7683-046-2

ISBN e-knihy 978-80-7683-062-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-063-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-061-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

MAURICE LEBLANC

DUTÁ JEHLA

ARSÈNE LUPIN

xyz

I VÝSTŘEL

Raymonda zbystrčila sluch. Podruhé se ozval zřetelný zvuk, který se dal odlišit od všech ostatních překrývajících se zvuků, z nichž se skládalo velké noční ticho. Byl však tak slabý a vzdálený, že se nedalo rozeznat, jestli se ozývá mezi zdmi velkého zámku, nebo zvenčí z temného parku.

Potichu vstala. Okno bylo pootevřené a Raymonda jedno křídlo otevřela dokořán. Měsíční světlo ozařovalo trávník a křoví, v němž se rýsovaly tragické zříceniny někdejšího opatství, sloupových síní a opěrných oblouků. Vanul slabý větřík, klouzal po holých a nehybných větvích stromů a šelestil rašícími lístky křoví. Náhle se stejný zvuk ozval znovu... Přicházel zleva, z nižšího patra, odněkud z místností západního zámeckého křídla. Ačkoliv za normálních okolností byla Raymonda kurážná dívka, teď cítila, jak v ní roste strach. Vzala si na sebe župan a do kapsy si strčila zápalky.

„Raymondo...“

Pootevřenými dveřmi ji ze sousedního pokoje zavolal hlásek slaboučký jako vzdech. Po paměti tím směrem vykročila, ale vzápětí z pokoje vyběhla její sestřenice Suzanne a padla jí do náručí.

„Raymondo... To jsi ty...? Slyšelas to?“

„Ano... Ty nespíš?“

„Myslím, že mě před chvilkou vzbudil štěkot psa... Ale už se neozývá. Kolik může být hodin?“

„Asi čtyři.“

„Poslouchej... Někdo chodí po salonu.“

„Nehrozí nám žádné nebezpečí. Je tady tvůj otec, Suzanne.“

„Ale nebezpečí hrozí jemu. Spí vedle v salonku.“

„Je tady taky pan Daval...“

„Ale ten je na druhé straně zámku... Nemůže nic slyšet.“

Obě dívky váhaly a nemohly se rozhodnout, jestli mají někoho zavolat, nebo rovnou křičet o pomoc. Netroufaly si, jako by se bály i vlastního hlasu. Pak však Suzanne přistoupila k oknu a zadusila v sobě výkřik.

„Podívej... Někdo je u fontány!“

Od fontány se skutečně rychlými kroky vzdaloval nějaký člověk. V podpaží nesl jakousi velikou věc. Dívky sice nedokázaly rozeznat, co to je, ale viděly, jak se mu to klátí kolem nohou a překáží v chůzi. Sledovaly ho, jak prochází kolem staré kaple a míří k brance v zámecké zdi. Musela být pootevřená, protože muž v ní zmizel, ale dívky nezaslechly obvyklý skřípot pantů.

„Šel ze salonu,“ zašeptala Suzanne.

„Ne, protože kdyby šel po schodech a přes vestibul, vyšel by o něco víc vlevo... Pokud ovšem...“

Obě napadla stejná myšlenka. Vyklonily se ven a spatřily, jak se o fasádu v prvním patře opírá žebřík. Měsíční světlo ozařovalo kamenný balkon. Byl

tam druhý muž a rovněž něco nesl. Viděly ho překračovat zábradlí, scházet dolů po žebříku a prchat stejnou cestou, stejně jako viděly toho prvního. Vyděšené Suzanne došly síly, padla na kolena a naříkala:

„Zavolejme někoho... Zavolejme o pomoc...“

„A kdo by přišel? Tvůj otec... A co když jsou tady další muži a vrhnou se na něj?“

„Mohly bychom zavolat sluhy... Tvůj zvonek vede do jejich patra.“

„Ano... Ano... Možná je to dobrý nápad... Za předpokladu, že dorazí včas!“

Raymonda našla vedle postele elektrický zvonek a prstem ho stiskla. Zadrnčel nahore, ale dívky měly pocit, že ho slyší zvonit i zdola.

Čekaly. Zavládlo hrůzné ticho. Dokonce i vánek přestal šelestit v listoví keřů.

„Bojím se... Bojím se...“ opakovala Suzanne.

A náhle se z temnoty pod nimi ozval hluk zápasu. Rachtot rozbíjeného nábytku, výkřiky a pak strašlivé, zlověstné, chraplavé sténání rdoušeného člověka...

Raymonda se chtěla rozběhnout ke dveřím, ale Suzanne se jí zoufale pověsila na paži.

„Ne, nenechávej mě tady... Bojím se.“

Raymonda ji odstrčila a vrhla se do chodby. Suzanne běžela za ní, potácela se ode zdi ke zdi a křičela. Raymonda doběhla ke schodišti, seběhla po něm a vrhla se k velkým dveřím vedoucím do salonu. Na prahu zůstala stát a Suzanne se zhroutila vedle ní. Ve vzdálenosti tří kroků od nich stál nějaký muž a v ruce držel lampu. Namířil jim světlo do očí a oslnil je. Dlouze si prohlížel jejich tváře a pak si beze spěchu a naprosto klidně nasadil čepici, zvedl kou-

sek papíru a dvě stébla slámy, vymazal stopy na koberci, přistoupil k balkonu, otočil se k oběma dívkám, hluboce se jim uklonil a zmizel. Suzanne jako první pospíchala do malého budoáru, oddělujícího velký salon od pokoje jejich otce, ale ve dveřích ji zarazila strašlivá podívaná. V matném měsíčním světle spatřila ležet na zemi vedle sebe dvě bezvládná těla.

„Otče! Otče! Jsi to ty? Co je ti?“ vykřikla zděšeně a naklonila se nad jedním z těl.

Po chvíli se hrabě de Gesvres pohnul a zlomeným hlasem řekl:

„Neboj se... Nejsem raněný... A co Daval? Žije? A nůž? Co ten nůž?“

V tu chvíli přiběhli dva sluhové se svícemi. Raymonda se vrhla k druhému tělu a poznala sekretáře a důvěrníka hraběte Jeana Davala. V jeho tváři se už zračila sinalost smrti.

Raymonda se zvedla, utíkala do salonu, ze sbírky zbraní pověšených na zdi vzala pušku, o níž věděla, že je nabitá, a vyběhla na balkon. Od okamžiku, kdy muž začal slézat po žebříku, neuběhlo víc než padesát nebo šedesát vteřin. Nemohl tedy být daleko, a to tím spíš, že musel nejprve uklidit žebřík, aby ho už nikdo nemohl použít. Raymonda ho skutečně spatřila běžet podél zříceniny starého opatství. Opřela si pažbu pušky o rameno, klidně zamířila a vystřelila. Muž upadl.

„Výborně! Dostala jste ho!“ zvolal jeden ze sluhů. „Běžím tam.“

„Ne, Victore, zvedá se... Seběhněte po schodišti a utíkejte k brance, jinudy uprchnout nemůže.“

Victor vyrazil, ale ještě dřív než se dostal do parku, muž upadl znovu. Raymonda zavolala druhého sluhu.

„Alberte, vidíte ho? Tamhle u toho velkého klenebního oblouku?“

„Ano, plazí se po trávníku... Je ztracen...“

„Nespouštějte ho z očí.“

„Nemůže uniknout. Vpravo od zříceniny je nekrytý prostor...“

„A Victor hlídá branku vlevo,“ dodala Raymonda a znovu si vzala pušku.

„Nechodte tam, slečno!“

„Ale ano,“ řekla rozhodným tónem, doprovázeným nervózními gesty. „Nechte mě... Zbývá mi ještě jeden náboj... Jestli se pohne...“

A šla. Krátce nato ji Albert spatřil, jak míří ke zřícenině. Z okna na ni zavolal:

„Zalezl za sloup. Už ho nevidím... Dávejte pozor, slečno...“

Raymonda obešla staré opatství, aby muži odřízla cestu, a Albert ji brzy ztratil z dohledu. Když se ani po několika minutách neukázala, začal se o ni bát. Rozhodl se tedy jít jí na pomoc. Neběžel však po schodech, ale spustil se po žebříku. Jakmile se ocitl dole, rozběhl se co nejrychleji vpravo od sloupu, k místu, kde muže zahlédl naposled. Po třiceti krocích narazil na Raymondu, k níž se mezitím připojil i Victor.

„Tak co?“ zeptal se.

„Nenašli jsme ho,“ odpověděl Victor.

„A branka?“

„Přicházím odtamtud... Tady je klíč.“

„Ale přesto... Musíme...“

„Má to spočítané... Za deset minut toho darebáka dostaneme.“

Ze statku, jehož budovy se nacházely poměrně dost daleko po pravé straně, ale v prostoru obehnaném zdí, přiběhli statkář a jeho syn, které výstřel probudil. Cestou nikoho nepotkali.

„Sakra, to přece není možné,“ řekl Albert. „Ten darebák nemohl opustit zříceninu... Musel zalézt do nějaké díry.“

Zorganizovali metodické pátrání a začali prohledávat každý trs křoví a odtaňovat těžké šlahouny břechtanu obepínající sloupy. Ujistili se, že kaple je zamčená a že žádné z oken není rozbité. Obešli opatství a prohledali každý kout. Marně.

Jen na místě, kde Raymonda muže zasáhla a kde se skácel, našli šoféřskou čepici ze světlé kůže. Ale kromě ní nic.

V šest hodin ráno byli o všem informováni četníci z Ouville-la-Rivière a vydali se na místo činu. Předtím však poslali zvláštního posla ke státnímu zastupitelství v Dieppe se zprávou popisující okolnosti zločinu a ujišťující, že díky nálezu „čepice a dýky, s níž spáchal vraždu“, bude viník brzy zadržen. V deset hodin se na mírném svahu vedoucím k zámku objevila dvě auta. V prvním z nich, což byla velká limuzína, seděl zástupce prokurátora a vyšetřující soudce v doprovodu svého zapisovatele. Ve skromném kabrioletu přijeli dva mladí reportéři zastupující *Journal de Rouen* a jeden velký pařížský deník.

Před jejich očima se objevil hrdý zámek. Někdejší opatství převorů z Ambrumésy, rozbořené za revoluce, nechal obnovit hrabě de Gesvres, jemuž zdejší panství patřilo už dvacet let. Zámek se skládal z hlavní budovy s kamennou balustrádou a velkými starými hodinami na věži a ze dvou křídel, k nimž ved-

lo venkovní kamenné schodiště. Přes zdi parku byla za planinou rámovanou vysokými normanskými útesy vidět mezi vesnicemi Sainte-Marguerite a Varangeville modrá stužka moře. Na zámku žil hrabě de Gesvres se svou dcerou Suzanne, krásnou a křehkou bytostí s blondatými vlasy, a se svou neteří Raymondou de Saint-Véran, která se k němu nastěhovala před dvěma lety, když po náhlé smrti obou rodičů osiřela. Život na zámku plynul klidně a pravidelně. Občas zavítalo na návštěvu pár sousedů. V létě hrabě vozíval pravidelně obě dívky skoro každý den do Dieppe. Byl to vysoký muž s krásnou vážnou tváří a prošedivělými vlasy. Byl velmi bohatý a svůj majetek spravoval osobně, s pomocí svého sekretáře Jeana Davala.

U vjezdu do zámeckého parku přijal vyšetřující soudce první hlášení četnického strážmistra Quevillona. K zatčení viníka zatím nedošlo, ale četníci obsadili všechny východy z parku. Útěk byl tedy nemožný.

Skupinka pak prošla kapitulním sálem i refektářem umístěným v přízemí a vystoupala do prvního patra. Okamžitě si všichni všimli, jaký tam panuje pořádek. Nic nenasvědčovalo tomu, že by nějaký kus nábytku nebo umělecký předmět nebyl na svém obvyklém místě, nebo že by některý z nich dokonce chyběl. Vlevo i vpravo se nacházely skvostné vlámské figurální tapiserie. Vzadu visela čtyři nádherná plátna v dobových rámech s mytologickými náměty. Jednalo se o slavné Rubensovy obrazy, které spolu s vlámskými tapiseriemi zdědil hrabě de Gesvres po strýci z matčiny strany, španělském grandovi, markýzi de Bodadilla. Vyšetřující soudce, pan Filleul, si je pečlivě prohlédl a řekl:

„Pokud byla motivem zločinu krádež, určitě se netýkala tohoto salonu.“

„Kdoví,“ namítl zapisovatel, jenž mluvil málo, ale vždycky měl opačný názor než soudce.

„Poslyšte, drahý pane, zloděj by se určitě zajímal hlavně o tyto tapiserie a obrazy, jejichž proslulost je všeobecně známá.“

„Třeba na to neměl čas.“

„Právě to musíme zjistit.“

V tu chvíli vstoupil hrabě de Gesvres v doprovodu lékaře. Hrabě, na němž už nebyly vidět stopy žádného útoku, se s oběma úředníky srdečně přivítal a pak otevřel dveře do budoáru.

Na rozdíl od salonu vládl v místnosti, do níž kromě doktora po zločinu nikdo nevstoupil, velký nepořádek. Byly tam dvě převrácené židle, jeden ze stolů byl rozbitý a několik dalších věcí, jako cestovní hodiny, pořadač či krabice na dopisní papíry, se válelo po zemi. Na některých rozházených a nepopsaných papírech byly zřetelně vidět skvrny od krve. Lékař stáhl prostěradlo, pod nímž se skrývala mrtvola. Jean Daval měl na sobě své obvyklé manšestrové šaty a na nohou vysoké okované boty. Ležel na zádech a jednu ruku měl složenou pod sebou. Rozepnuli mu košili a spatřili širokou ránu na prsou.

„Smrt nastala okamžitě,“ prohlásil doktor. „Stačila jediná rána nožem.“

„Je to ten nůž, který jsem viděl na krbové římse v salonu vedle té kožené čepice?“ zeptal se soudce.

„Ano,“ potvrdil hrabě de Gesvres. „Nůž ležel tady. Pochází ze sbírky zbraní v salonu, odkud si moje neteř, slečna de Saint-Véran, vzala pušku. Co se týče té šoférské čepice, určitě patřila vrahovi.“

Soudce Filleul prostudoval v místnosti ještě některé detaily, pak se s několika otázkami obrátil na doktora a poprosil pana de Gesvres, aby mu popsal všechno, co viděl a co věděl. Hrabě se vyjádřil těmito slovy:

„Probudil mě právě Jean Daval. Spal jsem ostatně špatně a ve chvíli, kdy jsem se probouzel, jsem měl pocit, že slyším nějaké kroky. Když jsem pak náhle otevřel oči, spatřil jsem Jeana Davala stát v nohách mé postele se svíčkou v ruce a oblečeného tak, jak ho vidíte teď, protože měl ve zvyku často pracovat dlouho do noci. Vypadal rozrušeně a tiše mi řekl: ‚Někdo je v salonu.‘ Skutečně jsem odtamtud zaslechl nějaký šramot. Vstal jsem a potichu otevřel dveře buďoáru. V tu chvíli se rozlétly protější dveře, vedoucí do velkého salonu, v nich se objevil nějaký muž, skočil na mě a uspal mě prudkou ranou do spánku. Nejsem schopen vám říct nějaké podrobnosti, pane soudce, protože si vzpomínám jen na hlavní fakta a na to, že se to všechno odehrálo mimořádně rychle.“

„A pak?“

„Pak nevím... Ve chvíli, kdy jsem přišel k sobě, Daval už ležel mrtvý vedle mě.“

„Když jste se probral, nenapadlo vás někoho podezřívát?“

„Ne.“

„Nemáte nějaké nepřátele?“

„O žádných nevím.“

„Pan Daval taky ne?“

„Daval a nepřítel? Byl to nejlepší člověk na světě. Dvacet let byl mým sekretářem, a dokonce důvěrníkem, a všichni ho měli rádi a přátelili se s ním.“

„Přesto však někdo přelezl zeď a tu vraždu spáchal. To přece musí mít nějaký motiv.“

„Motiv? Prostě šlo o krádež.“

„Něco vám ukradli?“

„Nic.“

„Takže?“

„Takže jestliže nic neukradli a nic nechybí, museli si něco odnést.“

„A co?“

„To nevím. Ale má dcera a moje neteř vám s naprostou jistotou řeknou, že obě viděly běžet přes park dva muže a oba nesli něco těžkého.“

„Ty slečny...“

„Co ty slečny? Že by se jim to zdálo? Byl bych v pokušení si to myslet, protože se od rána trápím nejrůznějšími domněnkami. Ale nejlepší by asi bylo je vyslechnout.“

Zavolali tedy obě dívky do velkého salonu. Suzanne byla stále bledá, chvěla se po celém těle a skoro nemohla mluvit. Raymonda, energičtější, odvažnější a zároveň také krásnější, jak se jí v hnědých očích zlatě lesklo, vyprávěla, co se v noci stalo, a popisovala svou účast na těchto událostech.

„Takže vy, slečno, kategoricky trváte na své výpovědi?“

„Absolutně. Oba muži, kteří běželi přes park, něco nesli.“

„A co ten třetí?“

„Ten odešel s prázdnýma rukama.“

„Dokázala byste nám ho popsat?“

„Svítil mi lampou do očí a celou tu dobu mě oslňoval. Můžu jen říct, že byl vysoký a takový těžkopádný...“

„Vám připadal taky tak, slečno?“ zeptal se soudce Suzanne de Gesvres.

„Ano... Nebo spíš ne...“ odpověděla Suzanne a zamyslela se. „Já si naopak myslím, že byl spíš střední postavy a štíhlý.“

Soudce Filleul se usmál. Byl zvyklý na rozdílné výpovědi a na rozdílný popis svědků stejné události.

„Takže tu máme jednoho muže v salonu, který je zároveň vysoký i malý, silný i štíhlý, a dva muže v parku, kteří podle vaší výpovědi odnášeli nějaké věci ze salonu... Ale ty věci v salonu pořád jsou.“

Pan Filleul byl soudce ironik, jak o sobě rád říkával. Nikdy nepromarnil příležitost předvést se před publikem a ukázat, jak obratně vede vyšetřování. Svědčil o tom rostoucí počet lidí tísnicích se v salonu. K novinářům se připojil statkář se synem, zahradník s manželkou, zámecké služebnictvo, a dokonce oba šoféři, kteří přijeli z Dieppe. Soudce pokračoval:

„Všichni se shodujete rovněž v tom, jak zmizel ten třetí muž. Vystřelila jste na něj z tohoto okna, slečno?“

„Ano. Doplazil se trávou k náhrobnímu kameni mezi ostružiním vlevo od opatství.“

„Ale zase vstal.“

„Jenom tak napůl. Victor okamžitě běžel k brance a já utíkala za ním. Nechala jsem tu sluhu Alberta, aby všechno sledoval.“

Albert také vypovídal a po jeho výpovědi soudce došel k následujícímu závěru:

„Podle vás tedy zraněný nemohl utéct doleva, protože váš kamarád hlídal branku, a nemohl také utéct dopředu, protože byste ho viděl přebíhat trávník. Z toho logicky vyplývá, že se doteď musí nacházet v relativně omezeném prostoru, který máme pod dohledem.“

„O tom jsem přesvědčen,“ řekl Albert.

„A vy, slečno?“

„Já taky.“

„A já taky,“ dodal Victor.

Náměstek prokurátora uštěpačně zvolal:

„Prostor pro pátrání je úzký, musíme tedy pokračovat v hledání, které začalo před čtyřmi hodinami.“

„Možná budeme mít víc štěstí.“

Soudce vzal z krbové římsy koženou čepici, pečlivě ji prozkoumal, pak zavolal četnického strážmistra, vzal si ho stranou a řekl mu:

„Strážmistře, pošlete okamžitě jednoho ze svých lidí do Dieppe ke kloboučníku Maignetovi a zeptejte se ho, jestli nám nedokáže říct, komu tuto čepici prodal.“

„Prostor pro pátrání“, jak to nazýval náměstek, představoval trojúhelník mezi zámkem, trávníkem vpravo a pravým úhlem, jež svírala zeď vlevo s protější zdí zámku. Celkem se jednalo asi o sto krát sto metrů čtverečních, v nichž se nacházely zříceniny proslulého středověkého opatství.

V ušlapané trávě okamžitě našli uprchlíkovy stopy. Na dvou místech byly dokonce kapky téměř zaschlé zčernalé krve. Za obloukem klenby, jíž opatství končilo, už nebylo nic. Na zemi pokryté kobercem jehličí z borovic se žádné stopy nenašly. Ale jak tedy mohl raněný uniknout pohledům dívky, Victora a Alberta? Několik keřů, vytrhaných sluhy a četníky, a pár náhrobních kamenů, pod nimiž hrabali, to byl veškerý výsledek jejich hledání. Vyšetřující soudce si nechal zahradníkem, jenž měl u sebe klíč, otevřít Boží

kapli, skutečný architektonický skvost, nedotčený časem ani revolucí. Jemně cizelovaná chrámová předsíň a miniaturní sošky byly dodnes považovány za vrcholná díla normanské gotiky. Interiér kaple byl velmi prostý a kromě mramorového oltáře neskýtal žádný prostor k úkrytu. Jak by se ostatně někdo dostal dovnitř?

Prohlídka skončila u branky sloužící návštěvníkům zříceniny. Vedla na úvozovou cestu mezi hradbami a hustým křovím, za nímž byly vidět opuštěné lomy. Pan Filleul se sklonil k zemi. V prachu cesty spatřil stopy pneumatik s protiskluzovým vzorkem. Raymonda a Victor skutečně slyšeli po výstřelu nastartovat motor auta. Vyšetřující soudce z toho vyvodil následující:

„Raněný se musel dostat ke svým komplicům.“

„To není možné!“ vykřikl Victor. „Byl jsem tam a slečna a Albert by ho taky museli vidět!“

„Ale někde přece musí být! Buď venku, nebo vevnitř, jiná možnost neexistuje.“

„Je tady,“ řekli sluhové tvrdošjně.

Soudce pokrčil rameny a zamračeně se vrátil do zámku. Případ rozhodně nezačínal dobře. Krádež, při níž nebylo nic ukradeno, a neviditelný uprchlík, nic z toho nevzbuzovalo žádné nadšení. Bylo už pozdě, a tak pan de Gesvres pozval oba úředníky a novináře na oběd. Najedli se mlčky a potom se pan Filleul vrátil do salonu, kde pokračoval ve výslechu služebnictva. Z nádvoří se ozval dusot koně a vzápětí dovnitř vběhl četník, kterého soudce poslal do Dieppe.

„Tak co, mluvil jste s kloboučníkem?“ vykřikl soudce, celý nedočkavý, aby už měl konečně nějaké informace.

„Kloboučník prodal čepici nějakému šoferovi.“

„Šoferovi?“

„Ano, šoferovi. Zastavil auto před obchodem a požádal kloboučníka, jestli by měl pro jednoho z jeho zákazníků šoféřskou čepici ze žluté kůže. Kloboučník mu nabídl tuhle. Šofér se vůbec nestaral o její velikost, zaplatil a odešel. Hrozně pospíchal.“

„Co to bylo za auto?“

„Čtyřmístný kabriolet.“

„A kdy se to stalo?“

„Kdy? Přece dnes ráno.“

„Dnes ráno? Co se mi to tu snažíte namluvit?“

„Ten šofér koupil čepici dnes ráno.“

„Ale to přece není možné, protože ji v noci našli tady v parku. Musel ji tedy koupit dřív.“

„Ne, dnes ráno. Kloboučník mi to potvrdil.“

Následovala chvíle naprostého zděšení. Užaslý vyšetřující soudce se snažil celou věc mermomocí pochopit. Náhle ho osvitil nápad, vyskočil a vykřikl:

„Ať sem přivedou šoféra, který nás sem dnes ráno přivezl!“

Četnický strážmistr a jeden jeho podřízený běželi ke stájím. Po několika minutách se strážmistr vrátil sám.

„Kde je šofér?“

„Nechal si v kuchyni naservírovat oběd a pak...“

„A pak?“

„Pak se vytratil.“

„Odjel s autem?“

„Ne. Pod záminkou, že chce navštívit jednoho svého příbuzného v Ouille, si vypůjčil od podkoního kolo. Tady je jeho klobouk a kabát.“

„Přece neodjel prostovlasý!“

„Vytáhl z kapsy čepici a nasadil si ji.“

„Čepici?“

„Ano. Ze žluté kůže.“

„Ze žluté kůže? Ale ta leží přece tady!“

„To leží, pane vyšetřující soudce, ale ta jeho byla stejná.“

Soudcův náměstek se ušklíbl.

„Směšné! Zábavné! Tak ony existují dvě čepice... Jedna, která je naším jediným důkazním materiálem a kterou si ten pseudošofér odvezl na hlavě, a druhá falešná, která nám zůstala. Pěkně nás ten chlap napálil.“

„Ať ho chytanou. Ať ho sem okamžitě přivedou!“ křičel pan Filleul. „Strážmistré Quevillone, dva vaši muži okamžitě vsednou na koně a pusť se tryskem za ním!“

„Už bude daleko,“ namítl náměstek.

„Ať je daleko, jak chce, my ho chytíme!“

„To doufám. Ale stejně si myslím, že bychom měli soustředit pozornost sem, pane soudce. Přečtěte si tenhle lístek papíru, který jsem našel v kapse kabátu.“

„Jakého kabátu?“

„Šoférova.“

A náměstek prokurátora podal panu Filleulovi načtyřikrát složený papírek, na němž bylo poměrně nevypsanou rukou napsáno těchto pár slov:

BĚDA SLEČNĚ, JESTLI ZABILA ŠÉFA.

Událost způsobila rozruch.

„Moudrému napověz, hloupého trkni. No, aspoň jsme varováni,“ zamumlal náměstek.

„Pane hrabě,“ vzal si slovo vyšetřující soudce, „moc vás prosím, neznepokojujte se. A vy také ne, slečno. Tahle hrozba není vůbec důležitá, protože jsme tady my. Přijmeme všechna opatření. Odpovídám za vaši bezpečnost. Co se týče vás, pánové,“ dodal a obrátil se k oběma novinářům, „spoléhám na vaši diskrétnost. Za to, že jste se mohli zúčastnit vyšetřování, vděčíte mé ochotě. A špatně byste se mi odvděčili, kdybyste...“

Odmlčel se uprostřed věty, jako kdyby ho něco napadlo. Pozorně si oba mladíky prohlédl a pak k jednomu z nich přistoupil.

„Z jakých jste novin?“

„Z *Journal de Rouen*.“

„Máte nějaký průkaz?“

„Tady je.“

Doklad byl v pořádku, nedalo se proti němu nic namítat. Soudce se obrátil k druhému novináři.

„A vy, pane?“

„Já?“

„Ano, vy. Ptám se vás, z které jste redakce.“

„Panebože, píšu pro několik novin, pane soudce.“

„Máte průkaz?“

„Nemám.“

„Jak to?“

„Aby vám nějaký deník vystavil průkaz, musíte pro něj psát pravidelně.“

„No a?“

„No a já jsem jen příležitostný spolupracovník. Posílám své články všude možné, a buď je otisknou, nebo neotisknou, podle okolností.“

„V tom případě, jak se jmenujete? Máte nějaké osobní doklady?“

„Moje jméno vám nic neřekne a doklady nemám.“

„Vy nemáte žádný doklad, který by potvrzoval vaši profesi?“

„Já žádnou profesi nemám.“

„Přece si nemyslíte, pane,“ vykřikl soudce náhle drsně, „že si uchováte inkognito, když jste se sem lstivě vetřel, abyste vyzvěděl justiční tajemství!“

„Prosím, abyste si uvědomil, pane vyšetřující soudce, že jste se mě na nic nezeptal, když jsem sem přijel. Proto jsem vám nic neřekl. A kromě toho si nemyslím, že by vyšetřování bylo tajné, protože tu byla spousta lidí... A dokonce i jeden pachatel.“

Mluvil potichu a nesmírně zdvořile. Byl to mladý, velmi vysoký a velmi štíhlý muž v příliš krátkých kalhotách a příliš úzkém saku. Měl růžovou tvářičku jako dívka, široké čelo, nakrátko ostříhané vlasy a špatně zastřiženou blondátou bradku. Oči mu zářily inteligencí. Nezdálo se, že by byl v nějakých rozpacích. Usmíval se sympatickým úsměvem, v němž nebyla ani špetka ironie.

Pan Filleul na něj hleděl s agresivním podezřením. Oba četníci přistoupili blíž. Mladík vesele vykřikl:

„Pane vyšetřující soudce, je jasné, že mě podezříváte, jako bych byl jeden z těch pachatelů. Ale kdyby tomu tak bylo, myslíte, že bych nenašel vhodný okamžik a neuprchl bych jako můj kamarád?“

„Zřejmě jste doufal...“

„Veškerá naděje by byla absurdní. Když se nad tím zamyslíte, pane vyšetřující soudce, musíte logicky uznat, že...“

Soudce Filleul se mu zahleděl zpříma do očí a suše řekl:

„Žerty stranou! Vaše jméno?“

„Isidore Beautrelet.“

„Vaše profese?“

„Student rétoriky na lyceu Jansona de Sailyho.“

Filleul mu dál hleděl do očí a suše pokračoval:

„Co se mi to tu snažíte namluvit? Student rétoriky...“

„Na lyceu Jansona de Sailyho, ulice de la Pompe, číslo...“

„Vy si ze mě děláte legraci!“ zařval pan Filleul. „Přestaňte si se mnou zahrávat!“

„Přiznám se vám, pane vyšetřující soudce, že mě vaše podezření překvapuje. Co vás vede k přesvědčení, že nejsem student na lyceu Jansona de Sailyho? Možná moje bradka? Jen klid, je falešná.“

Isidore Beautrelet si strhl řídké vousy, které mu zdobily bradu, a jeho bezvousý obličej vypadal ještě mladší a růžovější, skutečně jako obličej nějakého studentíka. V dětském úsměvu zasvítily bílé zuby.

„Už jste přesvědčen? Chcete další důkazy? Zde je obálka s písmem mého otce, adresovaná panu Isidoru Beautreletovi, internát lycea Jansona de Saillyho.“

Ať už byl pan Filleul přesvědčen či nikoli, nevypadal, že by ho ta historika příliš potěšila. Nevrlé se zeptal:

„Co tady děláte?“

„Ale... Učím se.“

„Na učení jsou lycea... Máte být ve škole.“

„Nezapomínejte, pane vyšetřující soudce, že dnes, 23. dubna, jsou velikonocní prázdniny...“

„No a?“

„O prázdninách si se svým časem můžu nakládat, jak chci.“

„A váš otec?“

„Můj otec bydlí daleko odtud, v Savojsku. A sám mi radil, abych si udělal malý výlet na pobřeží Lamanšského průlivu.“

„S falešnými vousy?“

„To ne, to byl můj nápad. Na lyceu si hodně povídáme o tajemných dobrodružstvích. Čteme detektivky a maskujeme se. Představujeme si spoustu komplikovaných a hrůzných věcí. Chtěl jsem se pobavit, a tak jsem si nalepil falešné vousy. Navíc jsem doufal, že mě lidi budou brát vážně a že skutečně uvěří, že jsem pařížský novinář. Po docela obyčejném týdnu jsem se ke své radosti včera večer seznámil se svým kolegou z Rouen, který když se dnes ráno dozvěděl o zločinu v Ambrumésy, ochotně mi nabídl, abych jel s ním, že se podělíme o náklady za pronajaté auto.“

Isidore Beautrelet to všechno říkal s upřímnou naivností, již nechyběl jistý půvab. Dokonce i pan Filleul se přistihl, že ho se zájmem poslouchá.